la Falç

Publicació de l'Esquerra Catalana dels Treballadors.(E.C.T.). 10 carrer Foy. 66000 .PERPINYA

les 6 hores...

nº 36
preu: 3f.

..UNA LLENGUA
UNA CULTURA
UN POBLE
UN PAIS

Juny del 1977

EDITORIAL

LLUITAR O VOTAR.

Passades les eleccions municipals,nos cal esperar ara les legislatives.Ja, a les cantonals,nos ha calgut esperar aquestes municipals. Es que haurem d'esperar les eleccions presidencials per veure tot aixo cambiar???

Vagues esclaten,lluites s'engeguen;per arribar a una victoria,(i encara per quan de temps?) per les Garrotxes ha calgut una mobilitzacio intensa. Després d'unes setmanes de vaga,els obrers del Gran Garatge de Catalunya aconsegueixen només una petitá part de llurs revendicacions;igual pels traminots.

El24 de Maig,hem pogut assistir a un enterrament de les lluites de la part dels sindicats hexagonals :"La Catalana s'en va a tancar diuen i accepten....

Naturalment,sobretot cal pas espantar les classes mitjanes antes de les eleccions.Desprès d'aquestes eleccions legislatives,veurem. Ho veurem,si,que com a l'any 45,el P.C.F. i la C.G.T. nos demanaran de "retrousser les manches". Ho veurem,si,que caldrà pas fer vaga,ni lluitar,per mor qu'el "Programme Commun" sigui pas en perill I,aixo,ja nos ho fan comprendre les seccions sindicals d'empreses.

Ja sabiem qu'el govern burgès volia augmentar la productivitat fer estalvis sus de la nostra esquena,i nos deixar aixi encara més explotats pels capitalistes.Ara,sabem qu'el pretes "govern d'esquerres" ferà pas millor,sino pitjor.

Nosaltres,obrers i pagesos treballadors,hem de tenir confiança només amb nosaltres mateixos si volem viure i treballar al Pais. Volem viure,i viure normalment;volem treballar per nosaltres;volem decidir nosaltres mateixos de la utilitzacio de les riqueses que produim.Aixo,ho volem de seguit,volem pas esperar l'any de la picor I si el govern francès actual nos priva d'aqueixos drets,sabem també qu'un govern francès "d'esquerra" actuarà de la mateixa manera.

Sem pas mendicants,lo que volem,ho tindrem en lluitant,nos organitzarem per mor de guanyar. Nos cal formar un potent moviment autonom per la dignitat i l'esdevenidor del nostre pais,CATALUNYA-NORD LLIURA I SOCIALISTA en el marc dels PAISOS CATALANS.

NO,les eleccions legislatives nos interressen pas gaire.

DES D'ARA,LLUITEM PEL SOCIALISME A CASA NOSTRA

El Segador

BANYULS CIUTAT PUBILLA "OCUPADA"

Hem vist Banyuls de la Marenda plena de banderes catalanes. Hem vist Banyuls de la Marenda riure i ballar sota la pluja. Hem vist Banyuls de la Marenda plena de catalans, si, de catalans, i no pas de turistes. I la gent de Banyuls s'han descoberts lo qu'eren: catalans. S'han passejats, enlluernats pels carrers tan coneguts, i avui, tan diferents. I, a Banyuls, la gent s'han adonat qu'eren catalans: com els de l'altra banda de la frontera. Perqué el dia de la Ciutat Pubilla ha estat el primer dia de la redescoberta de la catalanitat del poble de Banyuls. La festa ha començat, mai pararà. Pero, Banyulencs no caigueu pas en el xovinisme "à la française".

Perqué, si sem catalans, sem també treballadors de la vinya, obrers, emplegats: Proletaris.

Perqué el petit arabe, que sempre ha viscut a Banyuls, i que se passejava amb una bandera catalana, és el vostre germà.

Perqué eltreballador andalùs, que sempre ha viscut a Banyuls, i que ballava la sardana, és el vostre amic.

Tots els proletaris eren catalans a Banyuls.

La gent trista, malcarada, eren els amos dels bars: gairebé tots son forasters, esperaven turistes a pelar, i son catalans que van arribar, amb la boratxa i el sarro (els bars han pas tingut gaire clients).

Nosaltres, catalans, sem una nacionalitat oprimida i prohibida, i Banyuls, per un any, serà la nostra capital.

I ballem altra cop la sardana, dansa collectiva; ballem la per nosaltres treballadors, aquesta dansa oberta a tots. I fora de Banyuls els lladres, els promotors i els botiquers!!

I desprès de Banyuls ciutat pubilla de la sardana, hem tingut Banyuls ciutat pubilla de la reaccio militarista franco-espanyola.....

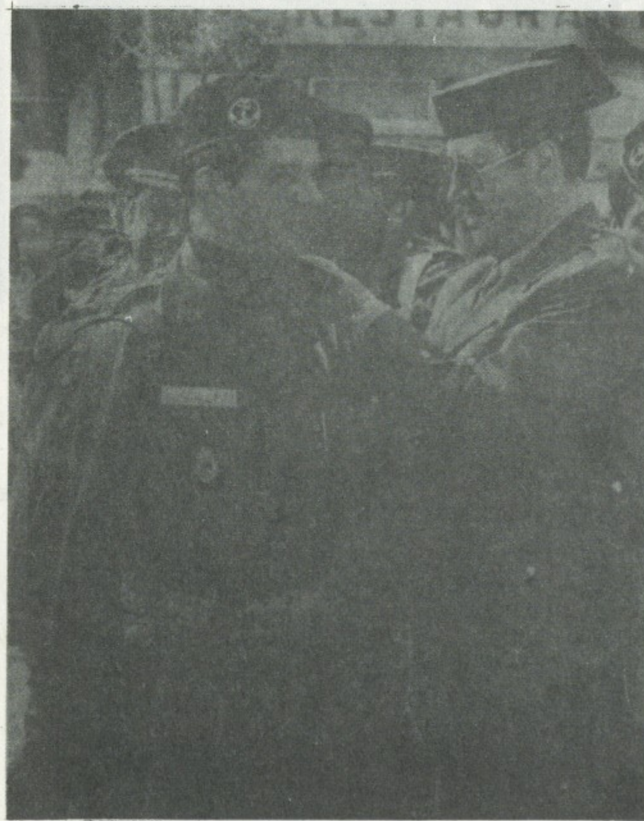
Per aquesta manifestacio de les 2 armades d'ocupacio dels Països catalans, van esser convidats unes personalitats com el batlle de Port-Bou, el general gobernador de Girona, el colonel comandant el Centre d'instruccio de Girona, el colonel comandant la Guardia Civil de Girona.....

Se pot demanar perqué va ser organitzada aquesta cerimonia, com una mena de resposta a la diada sardanista del 17 d'Abril.

A la germanor del poble dels Països Catalans, els reaccionaris contesten amb el sorroll deles botes.

Aixi nos ensenyen altra cop, que per la repressio dels pobles, hi ha pas cap probleme de frontera. Pero nosaltressabem ben bé qu'el nostre Pais és tallat en dues parts, la reunificacio de les quals espanta els centralismes reaccionaris francés i espanyol. Aquesta frontera, la suprimirem, en foragitant els militars francesos i espanyols.

NI FRANCA NI ESPANYA
PAÏSOS CATALANS!!!!

AMIC de l' E.C.T.

VULL ENTRAR EN CONTACTE AMB LA VOSTRA ORGANITZACIÒ

N O M :

A D R E Ç A :

SEMPRE ENDAVANT

Ara que tot s'ha acabat, que"tot es perdut", que"tot un poble" ha anat a Paris per poca cosa, es útil potser de fer una reflexio. Aixo, l'ha fet un jove esportiu i a mes, "rugbyman".

"Irem a Paris, irem al parc, sem els mes forts, ollada"..."qui c'est les plus forts ? evidement les bleus (tournoi des cinq nations : qui c'est les plus forts ? evidement c'est les bleus.)... En passem i de mes bones.

Doncs a costat de tot això, dins un petit recó de Perpinyà, un tio prepara la seva revolució, el seu alliberament.

Pobret, pobre petit que encara ten al seu cor la gran victoria de 55 amb la tristessa de no hi haber participat, pobre nin que encara ten la decepcio de "Lyon" en 73, i que era hi ha dos anys, ha participat a la guerra contre Agen i la surtida del "Du Manoir". Penseu que se'n diuen de coses al estadi "Aime Giral", tothom se'n recorda de tot això, i quan en discuteixen se'n falta poc per vos fer plorar. Els catalanistes (perque parlen tots en català) vos ho diuen, l'USAP, la flor de tot el"Rosselló", representante de tot el"Rosselló", guanyarà aquest any, per ella serà el bon. I els que van cada dimarts i cada dijous al estadi ùs ho diran. Peró el problema es que cap estan d'accord i de les sentir parlar fa molt soroll, sobretot quan a vegades un fot un crit perque l'altre l'hi ha dit que enguany, Besiers guanyarà com cada any. No, li contesta, Ara Besiers son massa vells, no acabaran la partida. Si potser, pero l'USAP es massa jove, Besiers ten l'experiencia...Això dona l'ocasió de debat a tot arreu de Catalunya-Nord.

El nostre company, ell es sempre aqui, esperant, sense sapiguer a on donar el cap. Al contrari, sap que es posar damunt del seu cap : el barret blau amb el pon-pon grog i vermell. Agafa tambe la bandera, la bota plena de vi , el barret, les mitjes i tota mena de teixits sang i or i tambe n'hi han que porten una barratina per fer mes català . Vet aqui el company que se'n diu Titi Popo vestit per anar al combat. Al carrer amb d'altres guerrers es la preparació de l'ataca. Despres, es el gran viatje per la lluita del poble, el poble "Rossellones".

Dins el cotxe tothom va parlant Gran converse sobre les preocupacions propis als aficionats . Es a dir, la "bag arre", les dones, l'alcool, l'O Oasis i la Barratina. Vet aqui les converses en que es resumeh. Ben segur, tots no son com això, n'hi han que pensen malgrat tot a d'altres coses, peró coses sempre dins la mateixa linea. En que podem tovar, peró és mes dificil, qui coneixen coses com els Paisos Catalans, o d'altres que diuen sense vergonya i sense riure : sem de Catalunya-Nord ; peró aquests no es troven a pertot. Les cal buscar...

Del probleme Català quasi tots se'n foten. Ellos es consideren com a francesos i la bandera que porten es la de l'USAP. Folklore es ; per ellos el catalanisme, passa en darrera. Es consideren catalans nomes qu'amb l'USAP. Es una mena de provocació encontre dels altres aficionats.

"Llibertat! Amnistia!" foren cridat durant aquest miting de solidaritat amb el poble català. (1)

Els que pensen qu'existeix una una cosa catalana son prou nombrosos pero, si la majoria parlen de catalanisma, es al nivell del llur club i la llur pensada s'atura aqui.

Arribem a creure qu'el esport es un dels mitjans d'alienació el mes important, que sigui el "rugby", el "foot ball" o altre. Amb el esport la gent oblida la vida real i moltes coses passen i que no tindrien de passar.

Peró, potser que un dia, Noel Brazes, actual president de l'USAP, anunciarà, al nom de tot el comite dirigent que l'USAP es solidaritza amb els presos politics, que l'USAP demana l'amnistia i tambe fa una crida per votar ... perque pas per l'esquerra catalana ......

Cal dir una cosa també, és que tenim la sort d'esser un pais diferent, i els aficionats ho veuen, peró no ho volen fer veure als altres. Tambe, n'hi han que no ho saben i que agafen la bandera com si les colors de l'USAP fossin les colors catalanes. Pensem qu'es un signe evident d'una part d'un petit sentiment català i d'altre part d'una ignorance total de les colors de l'USAP . Aquestes son blaves amb un petit motiu sus del pit representant les quatre barres. Es veuen presones qui tenen aquestes colors, a vegades com cal, amb les quatre barres , a vegades, dues barres groges i dues vermelles, a vegades mig grog i mig vermell ; pero mai les veureu blaves, les banderes dels aficionats de Perpinyà, al contrari de les altres equipes com Besiers, Narbona, Tolosa... per les quals els aficionat tenen banderes amb les colors del vestit dels jugador . Per ara mai hem vist la creu occitana seguir els clubs d'Occitania. Peró si aneu al Pais Basc veureu les banderes Basques com a Catalunya-Nord. Senyera i Ikurrina..

Pocs deben ser els qui porten aquesta banderes amb un motiu altre que l'USAP o l'Aviron Bayonnais, es a dir altre qu"esportiu".

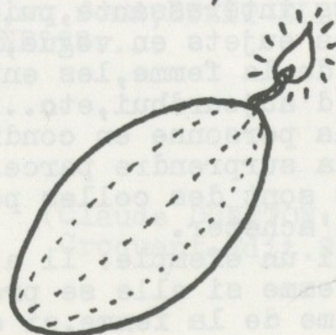
Ara tornarem amb el pobre Titi Popo qu'es deu pensar que l'oblidem Doncs mb el material, ha marxat per sostenir els de la "RACA", els representants de tot un poble. Quan arribarà al lloc on la partida es te de jugar, comprarà l'independant i les seves bestieses sobre el poble, la raça i tot lo altre. Despres d'haber ben begut el vi del pais, començaran els crits de guerra. I durant la partida tots els noms d'ocells defilaran en l'honor dels adversaris i de l'arbitre . I perque pas una petite bagarra per posar un poc d'animacio; Peró no cal dir coses aixins, perque per ara tot s'ha ben passat, al meny en aquest nivell. Despres de la diada Titi Popo i els companys tornaran a Perpinyà, faran un soroll de primera amb els "klaxons", s'alliberaran anant a la Barratina per beure encara i cap a les cinq del demati, marxaran al llit fins a mig dia per anar comprar el diari i llegir la victoria de un poble o les paraules d'en Battignes diguent que ara son els catalans qui colonitzen els francesos!!!

Tot aixo es un perill per la cosa catalana. Porta a la folkloritzacio dels drets de tot un pais. I quant al "catalanisme" de l'USAP, es una grassa mentida. Es es fotre de tothom. I si en veieu que tenen la banderea, es involuntari i se'n foten , tret d'alguns, peró son pocs, molt pocs!

Els aficionats marxan cap a Paris (1)

(1) - En sem equivocats ! A la primera foto, se tracta d'un matx (partit) de l'USAP. A la 2na, d'una manifestació organitzada a Catalunya-Nord.

HACHETTE

Aqui tenim un testimoniatge d'una companya qu'ha treballat uns quants mesos a la casa HACHETTE. Uns quants mesos, perqué el costum d'HACHETTE és de cambiar sovint els seus emplegats. Estranyerà pas ningù aquesta manera de fer, quan se sap que moltes empreses capitalistes tenen la mateixa actitut. Amb el xomatge, poden explotar millor la gent, és a dir en pagant-la el més poc possible, i sense seguretat de quedar-hi. HACHETTE, de més, és un excellent exemple d'aqueixos grups capitalistes, que ignoren tot de les lleis del treball, i que joguen amb els treballadors com a peons en un joc de dama. Pero, deixem la paraula a la nostra companya.........

La société HACHETTE a une filiale appelée "Le Livre de Paris", connue en particulier par une de ses encyclopédies "Tout l'Univers". Ses employés, appelés "délégués" font du porte à porte pour essayer de caser ses encyclopédies. Peu de personnes étant intéressé par ce travail pénible, la société possède un plan pour convaincre les jeunes demandeurs d'emploi.

Comment se passe le recrutement: Une annonce passe régulièrement chaque mois avec la formule suivante: "Cherchons vendeurs, vendeuses -minimum mensuel garanti- + primes-tous avantages sociaux." Ainsi personne ne sait de quoi il s'agit avant de s'être présenté. Une fois introduit dans la maison on promet des quantités d'argent. Rares sont ceux qui hésitent alors. Au départ, il y a un stage non rémunéré qui sert à apprendre aux futurs délégués à embobiner les gens avec une méthode étudiée psychologiquement.

Cette méthode consiste en ceci: En entrée: «Bonjour Madame, je suis Ml X, déléguée au centre d'étude et d'information des éditions HACHETTE que vous connaissez sûrement. Nous consultons régulièrement tous les habitants de la ville X afin de déterminer les centres d'intérêts de chaque famille Pouvez vous m'accorder quelques instants?» A ces mots la personne a confiance et évidemment laisse entrer. Le délégué fait alors une petite enquête très intéressante, puisqu'elle traite les sujets en vogue, tels la libération de la femme, les enfants, l'éducation d'aujourdhui, etc... Tout ceci mettant la personne en condition pour pouvoir la surprendre parce que ces questions sont des colles pour la convaincre d'acheter.

Voici un exemple: Il a été demandé à la femme si elle se préocupait du problème de la femme, si elle pensait que la femme pouvait prendre autant de décisions que son mari, si cela se passait de la sorte dans son foyer, ce à quoi elle a répondu positivement. Donc lorsque la collection est devant elle, elle ne peut plus reculer, endisant par exemple qu'elle ne peut l'acheter en l'absence de son mari.

Cette méthode est apprise par coeur par le délégué (bourrage de crâne jusqu'à ce qu'elle soit sue, car le délégué ne peut être laché sur le terrain avant). A ses débuts, il est suivi par un cadre, pour voir encore si elle est sue (on ne doit dire ni un mot entrop, ni en moins) A la petite erreur, on est remis en stage d'apprentissage. Celà se passe ainsi: Dans la salle de réunions où se retrouvent les délégués et la direction tous les matins, se trouve un tableau encourageant se présentant sous forme de tableau de bois sur lequel sont tendus des fils, sur chaque fil la photo d'un délégué y est accrochée. Au début du mois, toutes les photos sont à la même ligne de départ; à chaque contrat on avance d'une case; puis au bout de plusieurs contrats, on franchit la zone bleue où les primes sont plus élevées ensuite la zone jaune, etc...

Au bout de quelques jours, on apprend que le minimum garanti n'existe pas; et qu'il ne faut compter que sur les primes de contrat. Imaginons combien de contrats on doit faire pour se gagner la vie (à part d'avoir l'entubage dans la peau); mais il est trop tard, aumilieu du mois, pour chercher à trouver un travail quand on sait qu'il y a le loyer à la fin du mois et les gosses à nourrir... Il faut donc essayer; mais le plus gros problème est que les primes de contrat ne peuvent être touchées qu'un mois de retard, soit disant pour des raisons de comptabilité. Un mois passé, tout devient normal, évidemment, mais en attendant, c'est là qu'on s'endette et avec un mauvais moral.

Pour finir, nous sommes conviés à un stage où sont réunis tous les

délégués de France: on nous loge dans un des plus grands hôtels de Paris, à 500 francs la chambre; on nous offre un spectacle de variétés au cours duquel sont remis des prix aux meilleurs délégués de France (voiture, etc) et où, durant le lunch, on voit le champagne couler par terre.....

Au retour, écoeuré et fauché, le délégué quitte la maison, et il viendra chercher sa paye, souvent un mois: sa seule paye. Quant à la société, elle a gagné un à deux millions par personne, et, l'on revoit dans les journeaux une nouvelle annonce: "Cherchons vendeurs, vendeuses -minimum mensuel garanti..............

RETALLS

(...) Il faut savoir enfin que le Pays Basque, la province catalane(sic) et la Bretagne (bastion celte en y comprenant la Vendée) n'avaient pas un sort différent. Quant à l'Alsace et la Lorraine, chacun sait bien à quel prix elles sont venues se joindre au concert, quarante ans après les lois Jules Ferry- et je ne parle pas des 100.000 Flamands, pris entre leur frontière belge et la Somme, car ils étaient peut être plus avancés que nous. Au total, les estimations démographi ques comptent qu'en 1930, environ dix sept millions de français parlaient autre chose en plus de la langue nationale- parmi lesquels quatorze millions d'occitans et un million de bretons. (..)

(...) compte tenu de l'exode ruralqui, entre 1900 et 1930, a commencé à vider les campagnes au profit des villes où le français était exclusivement parlé de l'alphabétisation intensive, et des brassages de la guerre, on constate qu'il y avait bien plus de dix sept millions de personnes qui parlaient une langue régionale au début du siécle. Une péréquation prudente fait passer le chiffre pour 1896 à environ vingt cinq millions de français pour qui la langue française était, comme dans mon village, une langue étrangère.

Ce genre de considérations peut froisser notre patriotisme, aussi je m'avancerai prudemment. La France comptait, en 1896, trente neuf millions d'habitants. Où se trouvaient donc, au début du siécle, les quatorze millions de francophones qui restent? Eh bien dans les grandes villes, Lyon, Marseille, Toulouse, Bordeaux, et dans les provinces françaises depuis toujours, les Pays de la Loire, la Bourgogne, la Champagne, la Normandie, et naturellement, l'Ile de France. (...)

(...) Or, comme la population de ces provinces était aux 3/4 formée de paysans, et que ces paysans, par la nature des choses, étaient plutôt incultes, il est raisonnable de penser que nous devons encore soustraire du nombre de francophones, plusieurs millions d'individus qui ne s'exprimaient que dans d'authentiques patois picard ou champenois et qui ne participaient pas à la vie du français proprement dit. De sosutraction en soustraction, qui, en France, au début de la scolarisation obligatoire, parlait vraiment l'idiome national à l'état de langue maternelle Le peuple de Paris, la population autoctone des grandes villes et en général la grande bourgeoisie de toute la France, Disons, au plus, cinq à six millions de personnes. Si l'on veut bien considérer que ce chiffre inclut le prolétariat des villes et par conséquent une forte proportion d'illetrés, il est permis de se demander, en définitive qui, en France, parlait, à cette époque, depuis ses plus tendres années, le bon français clair et pur que Mr Bordas, l'instituteur de mes parents, tachait à grand renfort de coups de gourdin, de faire entrer dans le crâne un peu rétif de ses élèves occitans Quelques dizaines, quelques centaines de milliers de personnes?...

LA FRANCE, au fond, ETAIT-ELLE VRAIMENT FRANCOPHONE???....

(Claude DUNETON in"Parler Croquant-Edit. Stok1973)

CREDIT AGRICOLA ? UN ENGANY !

Tothom coneix ara aquesta historia del senyor AFICHARD, "play-boy de natura, "businesman" per vocacio , i , "gangster" per necessitat. Resultat : 2 miliards de francs vells "escroquats amb un sistem de dollars falsos, de lingots d'or falsos, i la complicitat de dignes representants del Credit Agricola MUTUAL : 1 Director d'agençia i tres "Démarcheurs".

Intentarem explicar aqui perqué 4 collaboradors del Crédit Agricola, ben plaçats i ben pagats,han pogut arribar a actuar d'una manera tal que,avui dia, romeguen al carrer Derrojà de Perpinyà.

1-Amb el sistem capitalo-liberal de la CONCURRENCIA,s'ha vist una proliferacio d'agencies dels diversos bancs (amb naturalment un risc profesional augmentat:perill d'hold-up,condicions de treball penibles,perqué sovint l'emplegat encarregat de les petites agencies se troba tot solet....).Aquesta concurrencia se repercuta també sobre el comportament dels "démarcheurs" des bancs,que se troben obligats de contar mentides i punyetes a llurs clients.Un exemple: Un démarcheur te proposa d'obrir un compte "sur livret comme à la Caisse d'Epargne", mai te dirà que, a la banca:

a) l'interés és més feble que a la "Caisse d'Epargne".

b) qu'els interessos son declarables com a revinguts, mentre que à la "Caisse d'Epargne" son "nets d'impots".

Els "démarcheurs" del Crédit Agricola" son <u>obligats</u> de dir mentides,perqué una part important del llur salari és tributaria dels resultats qu'han obtinguts,amb el sistem de les "primes d'objectifs".Doncs,un "démarcheur",després d'una pràctica de 6,7, o 10 anys de mentides legals,segons les circumstancies pot passar a mentides illegal com han fet,en el cas Afichard;és l'escalada de la mentida, que,del nivell de l'intitucio,passa al nivell de l'individu.

2-Amb el sistem capitalo-liberal del "SYSTEME D", i encara més en el context colonial que tenim a Catalunya-Nord,l'engany se fa institucio.En començant pels notables,homes politics,financers,és la demagogia,és l'engany,és la traïcio. Perqué l'objectiu nºun de la societat actual és de reeixir,és a dir de guanyar diners;i el millor mitjà per guanyar diners,és el "systéme D" (fa que si senyor PDG Afichard,senyor Député-Maire X,senyor Sénateur Y,senyor Doctor Z ?);d'aixo s'en diu també llei de la jungla,perque si vols reeixer,la regla és que te cal esclafar el més petit que tu.

3-Amb el sistem capitalo-liberal de la Societat de consum;i bé,cal consumir. I el cercle sense fi comença. El capitalisme se basa sobre la creixença de la produccio,la qual és tributaria del consum,el qual és tributari de la produccio,la qual és.... Aixo és la regla global.Els petits esprits,de cops,intenten jugar un paper massa alt,i,si llur menester de consum se fa massa fort,proben de trobar diners en robant els altres. I vinguin aqui les inflacions,lladreries i altres punyetes.

Un cop més hem denunciat el sistem capitalista,i avui el sistem bancari;pero en el cas del Credit Agricola,son els agricultors els amos,perqué en teoria,és una institucio mutual i els pagesos tenen les parts de Capital.El Crédit Agricola ha esdevingut el banc més capitalista de l'estat francés,i,o quina vergonya,els seus principis de basa son el cooperativisme.Avui,el Crédit Agricola a Catalunya-Nord està construint un nou"siége social" que costarà de 2 a 3 millards de francs vells,mentre qu'els pagesos pleguen,son foragitats,son assasinats; i els exemples recents mostren qu'aixo se passa amb la complicitat d'aquell organisme. El crédit Agricola organitza viatges de luxe amb la seua filial "Voyages Conseil" i tu,agricultor,paga i calla.

Tots els agricultors tenen de saber que tenen dret a la paraula al Crédit Agricola,i que, d'amos en teoria,poden,si volen,tornar a ser amos de fet.

L'AGRICULTOR DE CLASSE MITJANA, SUPERIOR I INFERIOR

Aquests dies, la premsa ens ha informat de la creacio de "groupes initiatives reponsabilité" per defensar els interessos de les classes mitjanes de l'estat francés. Devem la iniciativa d'aqueixa creacio a Gingembre, representant de les petites i mitjanes empreses, a Charpentier, de la C.G.C., a Combe, representant dels artesans, a Monier, representant de les professions liberals i a de Batisse, president de la "Fédération Nationale des Syndicats d'exploitants agricoles". Que els notaris, els metges i els amos de les empreses mitjanes i petites es consideren de la classe mitjana, no sorprèn. Que els "cadres" es considerin a sobre dels obrers, es comprèn també, encara que sigui discutible per als petits cadres. Podem, al limit, dir que un artesà és de la classe mitjana. Pero, pretendre que els pagesos tenen un interès comu amb els amos de les fàbriques els directors de les empreses o els notaris, és fer una anàlisi un xic ràpida.

Es veritat que hi ha agricultors que podriem situar, no en la classe mitjana, sino dins la classe superior, com per exemple a les zonesde cereals del Nord de l'hexagon. Un amic em parlava del cas concret d'un agricultor que en aquestes zones explota 330 ha amb tres obrers i ell mateix per a dirigir. Pero l'amo no puja mai sobre els tractors, ja que considera que li val millor participar a reunions i viatges car té moltes responsabilitats. Ell només és propietari de 70 ha, la resta és llogada. Sembra unes 120 hes de blat, 120 hes de remolatxa per al sucre i un xic d'ordi i d'alfals. Amb tot aixo, l'any 1975 va realitzar un benefici de 600.000 frs -dic sis cents mil francs (m'ho cal escriure en lletres si no encara n'hi hauria que es creurien que m'he enganyat posant els zeros).

A l'altre extrem, conec un pagès del Vallespir que vivia sobre 3 hes de prat 3/4 ha de camp i amb tres vaques i hi vivia ell, la seva dona i tres criatures.

El senyor de Batisse, que deu anar a prendre l'aperitiu més aviat a casa de "pagesos" amb 330 hes que no pas amb 4, potser no sap que hi han pagesos que, no solament no formen part de la classe mitjana, sino que son encara a un nivell més baix que cap obrer, perqué tan sols no guanyen el SMIC. Potser no té idea de la dispersio de les rendes segons les regions i les superficies. Li podem dir que el 1972-1973 el "revenu brut d'exploitation" per actiu familiar era de 4.800 frs en Savoie i de 155.600 als "departements" de la regio de Paris i de 28.600 a Catalunya-Nord (Cahiers du B.A.C. 75 I). Li podem dir també que el 1970 el "Revenu brut d'exploitation" per actiu familiar era de 14.970 frs per a les explotacions entre 10 i 15 hes; i de 187.520 frs per a les de més de 200 hes. Podem afegir també que l'estat francés és el de la CEE on hi ha més gran dispersio regional de les rendes agricoles. A l'estat alemany la mitjana del Länder més pobre és el 89% de la mitjana alemanya i la del més ric el 112%. A l'estat britànic aquests dos extrems son a 73% i 112%, a l'estat italià a 54% i 165%, i a l'estat francés 47% i 338% (J.O. de les Comunitats Europees del 3 de maig del 1976)

Cal dir que de tots aquests estats el francés és el que té la politica regional més ineficaç per no dir inexistent, mentre que certes regions italianes i els länders alemanys gaudeixen d'una veritable autonomia, que els francesos son incapaços tan sols d'imaginar.

PAGESOS EN LLUITA

GARROTXES

UNIR SE PER LLUITAR

El Divendres 13 de Maig,a les 8 del mati,era prevista la legalitzacio de la venda de 20 ha de terra de les Garrotxes. Era questio,pel Credit Agricola,de recuperar els sous investits iins de la "Société d'élevage du Conflent.I aqueixos sous havien d'ésser tornats a una altre societat,en la qual encara i sempre,era el Senyor Sidou l'encarregat de foragitar els pagesos de l'AlT Conflent.

Aqueixos pagesos se volien pas deixar fer.Varen venir un centenar per impedir el robatori de llur terra. I, quan el president del tribunal anuncià que la venda se feria,alguns pagesos se varen aixecar per manifestar llur indignacio.Llavors,un ramat de C.R.S. entraren dins la sala d'audiença,i se van posar a foragitar la gent,amb violencies i insults.

Desprès d'una ocupacio de l'edifici de la SAFER,en fi de jornada, el prefect va declarar que la venda era annulada,i que la SAFER podia fer jogar el seu dret de preemcio.

Per ara,els pagesos han de s'organitzar,en utilitzant aquesta arma qu'és la legislacio actual.Pero,ja hi ha hagut intents d'intimidacio contra ells:"Mai tindreu prou diners." o "La SAFER s'en va a parar la seua accio" etc...Doncs,res d'acabat.

Hem vist qu'els especuladors han reculat sota la pressio d'una intensa mobilitzacio.SI nosaltre,pagesos,parem si creiem que ja hem guanyat,nos enganyem.Sempre el capitalisme intenta recuperar més tard lo que ha estat obligat de deixar una estona.

Hem vist també que la FNSEA,pretés sindicat de "tots els agricultors" ha sostingut els pagesos,que constret i obligat.

Ara,veiem que la lluita dels pagesos pel dret de quedar a la terra, llur eina de treball,ha d'anar més endavant. Tenim menester sobretot,de nos veure sovint,de parlar dels nostres problemes a la montanya com a la plana,de tenir lligams entre nosaltres, per discutir i apuntar els millors mitjans de lluita.

PAGESOS DE CATALUNYA-NORD , CAP A L'UNIO PER LA DEFENSA DE LA NOSTRA TERRA.

SE DEFENDRE POUR VIVRE

Dans les Garrotxes,une fois de plus,le Crédit Agricole a montré sa véritable fonction:celle de favoriser le capitalisme et non les paysans.

Une fois de plus,la justice est allée à l'encontre des interets des paysans-travailleurs en leur enlevant leur outil de travail,et pour leur faire accepter cet etat de fait,en faisant intervenir les forces de réppression de la Bourgeoisie française.

Celà se passait le Vendredi 13 Mai,au Palais soi disant de justice, de Perpinyà.

Le droit au travail pour les personnes qui veulent travailler et vivre de la terre en Catalunya-Nord,a été bafoué;au seul nom de la loi,d'une loi injuste au service des plus "forts". Les plus forts qui ne sont autre que les promoteurs et spéculateus de la terre,qui saignent et mutilent notre pays.Ils veulent tout:la montagne,la mer,la plaine,et pourquoi pas les hommes?

Contre celà,nous,paysans-travailleurs,nous restons en alerte permanente;pour sauvegarder notre juste droit, celui de vivre de la terre.

Contre tous les coups fourrés du capitalisme,nous répondrons par tous les moyens dont nous disposons.

Le capitalisme fait guerre ouverte contre les paysans,à nous les paysans de lutter contre lui , pour nos droits et pour que vive la Catalunya-Nord.

TREBALLAR...

Vivre au pays , travailler , mais de quoi ' voilà , on vous demande des diplomes . Ces diplomes , comment les obtenir ? Suivre des cours , mais on vous demande d' attendre votre tour car il y a 185 inscrits pour 35 places postulant ou non au rôle d' exploitant agricole . Vous pouvez crier que vous êtes pressé , que votre avenir en dépend , on vous répond que vous n'êtes pas seul dans ce cas. Allons un peu plus loin et essayons de découvrir qui sont ces 35 privilégiés, le résultat peut surprendre car est vraiment faite pour des agriculteurs ,mais lesquels ?
Les femmes dont les maris exercent des proffessions libérales, ce qui leur permet de mettre en avoir les terres dont ils ont héritées. Le hic est qu' ils ont ainsi des proffessions d' appoint et que cette terre est cultivée par des métayers ou des ouvriers pour qui la terre est un outil de travail et leur moyen de vivre. Et les droits et prêts de l' état , bien sûr ne vont pas dans la poche du métayer de revaloriser la terre mais dans celle de ses soit disant patrons qui se payeront une résidance secondaire .
Si on a la chance d'avoir un père exploitant agricole,on peut s'installer directement sans passer par les écoles.Mais là aussi les problèmes existent, des problèmes graves qui mettent l' agriculteur dans un état de mort né .L 'agriculteur doit faire face à toutes les agressions du capitalisme internationnal ; que ce soit dans les zones de montagne où la terra est outil de travail a main mise par les spéculateurs et promoteurs de tout poil.Que ce soit en plaine où l'agriculture intensive pratiquée par les sociétés capitaliste emploient des ouvriers soumis au rendement et la rentabilité.
Tout ceci met fin aux exploitations familiales existantes et sabote tout projet d'installation à la terre par des jeunes.
A qui est la terre ? A ceux qui la travaillent ou à ceux qui la font travailler ou encore à ceux qui y spéculent dessus.
Au pays du soleil"où il fait bon vivre " on s'emploie à stériliser toutes les richesses naturelles, économiques et culturelles.On s'emploie à faire de la Catalunya nord une région " propre " où le vacancier de l'été pourra s'y promener sans que le calme soit rompu par le bruit d'un tracteur et où le paysage ne supportera plus ces cabanes au toit de tolle où on entrepose le matériel .
La menace a été proférée ; le combat du monde paysan est le combat de tous. C'est défendre la Catalunya nord contre les agressions sous toutes les formes afin d'éviter la mort de notre pays engendré par le capitalisme.
Au pays du soleil , la misère ne doit plus avoir sa place.
Au pays du soleil , le soleil nee doit plus être Paris.

Seguida de la pagina

Fins i tot els diners que dona l'estat cauen allà on poden,és a dir,sempre al mateix lloc.Dels diners gastat el 1973 per a mantenir els preus agricoles,la regio parisenca en va rebre l'equivalent de 10.656 frs per actiu agricola no assalariat i el Languedoc i Catalunya-Nord 168 frs (Vent d'Oest, Desembre 1974).

Si,doncs,hi ha pagesos que volen adherir als moviments de les classes mitjanes,primer que calculin el seu benefici i els qui guanyen com un amo d'empresa,com un notari o com un metge que s'hi posin arreu,pero tots els que es troben al nivell del SMIC i sovint a sota,que treballin amb els de les classes inferiors.I,si n'hi ha un que en calcular el seu benefici arriba a 600.000 frs per any (cosa que no és tan estranya a les planes de la Beauce o de la Brie),li oferim un abonament d'un any a La Falç.

PERE PETIT

PEL JUNY LA FALÇ AL PUNY !

ESTAT ESPANYOL: UNES ELECCIONS AL SERVEI DE LA BURGESIA.

Per comprendre el joc electoral de cara a consolidar la monarquia a l'Estat Espanyol, cal situar aquestes eleccions en una conjuntura politica particular.

Amb la mort del dictador, que va intervenir en plena crisi economica, aquesta s'agudització. El primer govern de la monarquia no sabia, pero, quina era la força realde l'oposicio democratica i també desconeixia l'estratègia que aquestes forces adoptarien.

El govern Suàrez ha tingut dues oportunitats per a poder valorar la capacitat de moblitzacio de l'oposicio.

Tant la vaga general -o intent de vaga- del 12 de Novembre convocada per les forces politiques obreres i populars reformistes, com el referendum del mes de Desembre, van ésser els puntsde referència a partirdels quals el govern Suàrez va definir la seva ofensiva politica. Aquesta dos sondatgesvan permmetre al govern de comprendre la debilitat dels lligams entre les forces democràtiques i el moviment de masses.

La repressio exercida per l'Estat davant qualsevulga accio de masses generalitzada (amnistia, estatuts, legalitzacio de tots els partits, etc) es convertien en l'element complementari de la politica claudicant dels reformistes i naturalment dels sectors burgesos que aixacaven a cada instantlapor d'un retorn el feixisme i del terrorisme. Aquests sectors dits democrates van interpretar aquesta repressio no com una repressio de classe sino com les restes de la màlignitat franquista.

Al no adoptar una estratègia de ruptura de cara al continuisme franquista sota la iniciativa obrera i popular, les organitzacions reformistes han obert les portes a la primera desfeta politica de les classes populars i han donat aixi la iniciativa a la burgesia i en particular al reformisme franquista (Suàrez i Fraga) que condueixen el procés de consolidacio de la monarquia amb una seguretat que no haguessin pensat tenir mai.

En un tal contexte les eleccions representen una consolidacio de la dominacio de la burgesia i la resolucio momentània de la crisi de l'estat. La classe obrera i les classes populars perden aixi una oportunitat de poder enderrocar la monarquia continuista.

Amb unes eleccions i una integracio politica del reformisme politic i sindical, la burgesia intentarà eliminar la lluita politica de les fàbriques, dels barris, de les escoles, del camp, etc. L'objectiu central de la burgesia és doncs d'ocultar la lluita politica de classes en tots els aspectes de la vida de cada dia desplaçant-la en el terreny del parlementarisme i dels professional s de la politica i atorgant als sindicats un paper exclusiu de reivindicacions economiques.

Tanmateix la burgesia sap queuna crisi social no es soluciona pas amb campanyes electorals sino desprovein la classe obrera i les classes populars de tota direccio politica. I aixo és el que està fent.

Pero existeix una altre estratègia que la dels escons el parlament. La realitat politica d'aquests darrers anys ens han demostrat que la politica de classes del proletariat ha funcionat sense eleccions sindicals i escons al parlament. La poca integracio i l'acumulacio d'experiencies, i la combativitat de la classe obrera ens permeten de pensar que és possible decombatre politicament la burgesia i els seus projectes.

Avui, el moviment obrer i popular ha perdut la iniciativa perquè lasseva capacitat autoorganitzativa i de direccio politica està encrisi davant el nou terreny politic que li planteja el seu enemic de classe, la burgesia iaixo gràcies a l'aventurisme i a l'actitud traidora dels partits reformistes (PSUC i PSC sobretot). Actualment les masses populars estan a la defensiva plantejant-se dilemes del tipus anar o no a les eleccions, votar o no per candidatures d'esquerres", "catalanes", etc, mentre la "trampa" electo-

ral ja ha donat la victoria a la burgesia i als reformistes(PSOE sobretot) que reeixiran la primera transformacio de l'Estat franquista.

Enfront d'aquesta situacio la unica alternativa vàlida és el boicot de les eleccions i de treballar de cara a dotar la classe obrera i el conjunt de les classes populars d'una direccio politica a fi que poguin tornar a tenir la iniciativa.En aquests sentits alguns partits dels Països Catalans de l'Estat Espanyol proposen la creacio de comitès unitaris nacional-populars que tindrien un paper de dinamitzador del lligam entre la classeobrera i les classes populars.Aquests comitès permetrien de recollir la tradicio de lluita sota el franquisme i d'organitzar les classes populars.La coordinacio d'aquests comitès permetria la creacio d'una assemblea nacional-popular que seria l'eix fonamental del poder obrer i nacional-popular en l'edificacio d'un Estat socialista català. Aquesta estratègia serà tant sols possible si s'avança en el cami de la construccio del Partit Comunista dels Països Catalans,partit que haurà de dur la direccio de la revolucio socialista d'alliberament nacional i de la construccio del socialisme a casa nostra.

El capitalisme poca vergonya.(2)

a l'atenció de l'Associació de "Defensa" de les Aspres

SOCIETE CIVILE PROFESSIONNELLE
MARCEL CANET ET DENIS CANET
Notaires associés
Titulaire de l'Office notarial de Collioure
17, avenue de la Gare

S.A. les Hauts de Montauriol
Société Anonyme régie par la loi du 24 juillet 1966
et le décret du 23 mars 1967
sur les sociétés commerciales
Capital social : Cent mille francs
siège social : Perpignan, 14, rue Grande-La-Monnaie

CONSTITUTION

1. — Aux termes d'un acte reçu par Maître Denis Canet, notaire associé membre de la société Civile professionnelle "Marcel Canet et Denis Canet", titulaire de l'Office notarial de Collioure, le neuf mai mil neuf cent-soixante-dix sept, enregistré à la Recette Principale des Impôts, PERPIGNAN SUD, le 18 mai 1977, bordereau 265, Folio 14, Case 7, il a été constitué sans faire appel public à l'épargne et sous la dénomination "S.A. Les Hauts de Montauriol", une société anonyme ayant pour objet l'acquisition, la mise en valeur, l'administration, l'exploitation, la location, la vente en totalité ou en partie et l'échange de tous terrains et immeubles, en France et à l'étranger ; toutes divisions et appropriations

ADMINISTRATION DE LA SOCIETE : A. Ont été nommés en qualité de premiers administrateurs : 1. Monsieur Antoine Leymann, demeurant à Afsnée (Belgique), 12, Pierreputstraat B (de nationalité belge) ; Monsieur Urs Lehner, demeurant à Zurich (Suisse), Am Oeschboig 14, de nationalité suisse ; Mme Verena Luthi, demeurant à Zurich, Albisriederstrasse 142, lesquels ont accepté ces fonctions. — B. Aux termes de sa première délibération en date du vingt mai mil neuf cent soixante-dix-sept, le conseil d'administration a nommé : 1. président directeur général de la société, monsieur Leymann, sus nommé ; 2. Directeur général :

(Indep. del 27 de Maig.

Quan els forasters preparen l'acaparement de la nostra terra,la colla dels podrits locals se posa,un cop més,en instrument de la politica turistificadora del nostre maresme. I és sense cap vergonya qu'el batlle "compradore" de Canet gosa publicar aquesta publicitat dient qu'els bulldozers ataquen;per l'interés de qui? Mentrestant,qu'en pensa,i que fa "L'association de défense (sic) des Aspres" de cara a la S.A. Les Hauts de Montauriol?

EXILIATS...

la première génération d'exilés
què és això ?

Què és aixo ? Ce sont les enfants d'exilés ; nous sommes nés pour la plupart en région parisienne, ou tout du moins, nous y avons été élevés, ce qui ne favorise pas les contacts avec la culture catalane. Aussi nous avons nos problèmes, différents de ceux de nos parents!

Le premier de nos problèmes, le plus évident, est celui de la langue. Pour la plupart, nous ne parlons pas catalan, même si un grand nombre d'entre nous le comprend. Cela représente une barrière très difficile à franchir pour nous faire admettre en tant que catalan dans notre village. Pour beaucoup, nous sommes le "Parisien", celui qui parle avec un accent. Il est d'ailleurs intéressant de constater que notre accent est une des raisons pour laquelle nous ne parlons pas la langue de notre pays

- le catalan parlé avec l'accent parisien est une des choses qui font le plus rigoler les gens qui ont la chance de vivre au pays
- la deuxième raison, nous venons de commencer de l'évoquer, nous ne sommes pas reconnus en tant que catalan dans notre propre pays.

Nous sommes "le Parisien, le fils d'un tel, tu sais celui qui est à Paris", et peut-être ce problème est-il le plus important dans la mesure où il est très dur d'être rejeté par les gens dont on se sent solidaires.

Enfin, il reste le problème du mode de vie. Il faut bien reconnaître qu'il est très différent (c'est un euphémisme) en région parisienne et à Millas par exemple. Et évidemment le mode de vie influe sur le comportement des gens. Aussi, nous devons faire tout un apprentissage, pour arriver à comprendre ceux qui sont restés au pays. Et ce n'est pas toujours facile.

Nous avons vu que nombreuses sont les difficultés rencontrées. Aussi, certains ne les surmontent-ils pas. Que se passe-t-il alors ? Ils vont rejoindre les rangs des Parisiens, de ceux qui sont "adaptés" à la vie de Paris. Ils contribuent inconsciemment à l'entreprise engagée par l' Etat Français, à savoir vider la Catalogne-Nord de sa population active, de ses jeunes, pour en faire un gigantesque "bronze-cul" où bientôt on entendra parler toutes les langues... sauf le catalan. Ils contribuent à renforcer le centralisme parisien, à créer le "desert français".

Mais ce phénomène n'est pas irréversible ; nous proposons quelques moyens de l'enrayer :

- les exilés doivent essayer de transmettre l'héritage culturel à leurs enfants (langue, mode de vie...)

- regroupement des enfants d'éxilés pour recréer un milieu où les enfants peuvent parler catalan (la Bressoleta par exemple).

Perquè nosaltres també, sem i serem gent catalana.

(Tret del SEMiSEREM nº 2)

en preparació: «ELS SEGADORS»

. Està en preparació un llibre de B.D. sobre " ELS SEGADORS ", que sera editat proximament pel collectiu d'expressió [redacted] de Perpinyà. La edició sera finançada mitjançant subscripcions de 15 F.00. Un cop el llibre imprés, sera enviat directament a cada subscripter.

D'aquesta manera es vol assolir la supressió d'intermediaris (editors, distribuiders, etc...).

Les caracteristiques d'aquest llibre son:
- 46 pagines , blanc i negre + portada.
- Format 20 x 29 cm.
- Paper 180 gr.

1ª part:
Introducció historica de la situació a Catalunya i a Europa. Resum dels fets més importants en els anys 1626-1639.

2ª part:
Sublevació; entrada a Barcelona.

TEXT: Cançó popular "ELS SEGADORS".

DIBUIX de "GIPSY".

Les persones interessades poden demanar més informació a enviar la seva subscripció a "La FALÇ".

TALO PER AL SUBSCRIPTOR	PART PER A ENVIAR A "LA FALC"
Cognom :	Cognom :
Nom :	Nom :
Adressa :	Adressa :
Població :	Població :
SUBSCRIPCIÓ "ELS SEGADORS"	SUBSCRIPCIÓ "ELS SEGADORS"
Preu : 15 F.	Preu : 15 F.
Signatura:	Signatura:
Data:	Data:

COL·LECTIU D'EXPRESSIÓ

ABONAMENT la Falç

Cognom ....

nom ....

Adreça ....

....

ABONAMENTS A LA FALÇ

Per sobreviure la nostra revista necessita tenir més abonaments. Els que ja s'han abonat que facin conèixer la revista, que ens enviin noms de persones que poguin ser interessades : catalans fora del país, catalanistes, occitans etc.

Preu d'Abonament: 30.00 Ajuda : 50.00 i més
a "la Falç" : CCP 1 412 23 . Montpelher
Enviau el butlletí d'abonament a :
"la Falç" 10 Carrer Foy, PERPINYÀ. Catalunya-Nord

6 HORES de CANÇÓ

Ja quasi tradicionals a Catalunya Nord, les 6 HORES DE CANCO tindran lloc el divendres 11 DE JUNY 1977 al PALAU DELS REIS DE MALLORCA.
Seran, com l'any passat, la més important manifestacio d'aquest tipus aqui. Més perqué 6 hores de Canco, perqué aquest encontre entre cantants de tots els Paisos Catalans i el public nord català ? I perqué aquesta formula entre el recital i la festa sense ser o l'un o l'altre ?
La Nova Canço té aqui un sentit una mica particular, degut principalment a les diferencies d'opressio entre el sud ocupat per l'estat espanyol i el nord ocupat per l'estat françès : dues formes d'opressio, dues formes d'expressio dels catalans. El fenomen de la nova canço al sud ha de seguida tingut l'adhesio de la majoria de la joventut i desprès del poble. Aqui, amb la manca de consciencia nacional caracteritzant Catalunya Nord la N. Canço areplegava unicament els intel.lectuals "catalanistes". Pero, poc a poc, la nova canco ha trencat les barreres de l'intellectualisme per anar als carrers , a les places. De la poesia abstreta o folklorista, s'ha feta l'interpreta de la realitat. Al mateix temps, el nivell de conscientitzacio nacional ha fet uns progresos notables, sobretot a traves d'una juventut nord catalana enfrontada amb greus problemes: xomatge, exili, consciencia d'una distinccio entre el pais i l'estat desitg de mantenir i defendre unes originalitats culturals de cara a l'intent d'uniformitzacio de l'estat centralista. La Nova canço, com ara el teatre, la literatura, ha estat i es encara un mitjà d'expressio collectiu a on l'actuacio del public es tant important que l'actuacio del cantant. Per aixo les 6 HORES de Canço son un acte col.lectiu, i no pas un espectacle clasic, acte col.lectiu d'afirmacio catalana dins el quadre d'un combat, d'una resistencia a l'opressio global - és a dir cultural, politica i social - que fa de Catalunya Nord un pais colonitzat
Es per aixo que les 6 Hores no poden ser una festa al sentit estret del mot (és facil al limit, d'omplir una sala , un lloc amb un orchestra pop...)
Acta d'afirmacio nacional l'exit d'una tal manifestacio no és al nivell del nombre d'entrades d'espectadors, més al nivell del grau de motivacio dels participants. Es aqui que se pot apreciar el pes del despertament del poble català.

Ramon MUNTANER ☆ PI de la SERRA
MARIA-ANDREA ☆ Marina ROSSELL
Lluís LLACH ☆ Matias MASARICO
Pere FIGUERES ☆ Pere TAPIAS
Teresa REBULL ☆ Joan-Pau GINÉ
SAM ☆ LLUIS MIQUEL i els 4 Z

DISSABTE 11 de JUNY al PALAU dels REIS de MALLORCA

Directeur-Gérant : Jaume ROURE . Diposit legal : 2 trimestre 77

Imprimerie du Vallespir, Céret